

Sygn. akt *XVII AmA 8/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o **stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów**

na skutek odwołania (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 26 listopada 2013 roku Nr (...)

1. **oddala odwołanie,**

2. **zasądza od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XVII AmA 8/14

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...) z dnia 26 listopada 2013r. pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, praktykę, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowaną przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. polegającą na:

1) niepodawaniu na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumentowi informacji o warunkach zmiany stopy oprocentowania kredytu, co stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 pkt 4 w zw. art. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126 poz. 715, ze zm.),

2) niepodawaniu na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumentowi informacji o prowizji za udzielenie kredytu, co stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 pkt 10 w zw. art. 14 cytowanej wyżej ustawy o kredycie konsumenckim,

i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 8 lipca 2013 r.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, praktykę, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowaną przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. polegającą na nieinformowaniu konsumentów o tym, że wskazana na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego stopa oprocentowania kredytu podana jest w stosunku do całego okresu kredytowania, co wprowadza konsumenta w błąd i stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206)

i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 8 lipca 2013 r.

III. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, praktykę, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowaną przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. polegającą na:

1) niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego informacji o wysokości „opłaty za -windykację przez firmy zewnętrzne”, która to opłata może być naliczona z tytułu zaległości w spłacie kredytu, co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 11 cytowanej wyżej ustawy o kredycie konsumenckim,

2) niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego kwoty odsetek w stosunku dziennym należnych (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy, co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 cytowanej wyżej ustawy o kredycie konsumenckim,

i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 8 lipca 2013 r.

IV. Na podstawie art. 26 ust. 2 w związku z art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., nałożył na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. środek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w postaci obowiązku przedstawienia konsumentom w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji propozycji aneksów mających doprowadzić do zgodności z prawem treść umów zawartych z nimi w oparciu o kwestionowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wzorce w zakresie naruszeń określonych w punkcie III sentencji niniejszej decyzji.

V. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) nałożył na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kary pieniężne w wysokości:

1. 2.631 zł z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa;

2. 1.754 zł z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa;

3. 3.508 zł z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie III sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.

VI. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania

administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267) w związku z art. 83 wyżej wymienionej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postanowił obciążyć (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 49,40 zł i zobowiązał (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Od niniejszej Decyzji odwołanie wniósł powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., zarzucając jej:

1. w odniesieniu do pkt I.1 sentencji Decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 13 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i wynikające z tego dowolne uznanie, że zamieszczenie przez powoda w formularzu informacyjnym do umowy pożyczki zwrotu „stopa stała” przy jednoczesnym wskazaniu, że może ona ulec zmianie wyłącznie przy niezależnej od Powoda zmianie stopy kredytu lombardowego NBP wprowadza konsumenta w błąd.

2. w odniesieniu do pkt. I.2 sentencji decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 13 ust. 1 pkt 10 w zw. z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez uznanie, że doliczanie przez Pozwanego prowizji od udzielonego kredytu do kwoty głównej kredytu a następnie jej kredytowanie wraz z kwotą główną o czym konsument jest informowany powoduje, że formularz informacyjny jest niepełny,

3. w odniesieniu do pkt II sentencji decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 4 ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym poprzez błędną wykładnię wskazanych przepisów i ich niewłaściwe zastosowanie i wynikające z tego uznanie, że podawanie przez Powoda w formularzu informacyjnym stopy oprocentowania w stosunku do całego okresu kredytowania stanowi nieuczciwą praktykę rynkową wprowadzającą konsumenta w błąd podczas gdy z analizy treści formularza płynie wniosek odmienny,

4. w odniesieniu do pkt III. 1 sentencji decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez zastosowanie w sposób nieuzasadniony wykładni rozszerzającej wskazanego przepisu i uznanie, że określenie przez Powoda opłat dodatkowych związanych z windykacją należności w sposób widelkowy, uzależniony od faktycznie poniesionych z tego tytułu kosztów nie spełnia rygorów informacyjnych określonych w art. 30 ust. 1 pkt 11 w/w ustawy, które to rygory wskazują jedynie na obowiązek określenia "opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu",

5. w odniesieniu do pkt III.2 sentencji decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że wskazane przez Powoda w formularzu informacyjnym dane określają w sposób niewystarczający wysokość odsetek w stosunku dziennym w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy a tym samym nie czynią zadość obowiązkowi nałożonemu na Powoda w art. 30 ust. 1 pkt 15 w/w ustawy w zakresie w jakim wymaga on informowania o kwocie odsetek należnych w stosunku dziennym.

Mając na uwadze powyższe powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonej Decyzji poprzez uchylenie pkt V Decyzji, którym nałożono na Powoda karę pieniężną w łącznej wysokości 7 893 zł oraz pkt IV Decyzji, którym nałożono na Powoda obowiązek przedstawienia konsumentom aneksów do umów pożyczki w sposób i w terminie opisanym w tym punkcie,

- zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych,

a dodatkowo z daleko posuniętej ostrożności procesowej o:

- zmianę zaskarżonej Decyzji w części dotyczącej wysokości nałożonej w pkt V Decyzji kary pieniężnej poprzez jej obniżenie stosownie do dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jest przedsiębiorcą wpisanym do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...) (dowód: karty Nr 32 – 36 akt sąd.). Przedmiotem działalności Spółki są m.in.: pozostałe pośrednictwo pieniężne, pozostałe formy udzielania kredytów oraz pozostała finansowa działalność usługowa, gdzie indziej niesklasyfikowana, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych. Spółka prowadzi działalność na obszarze czterech województw, tj. (...), (...), (...) i (...). Spółka udziela pożyczek gotówkowych o zróżnicowanym okresie spłaty w różnych wysokościach. Pożyczki udzielane są w wysokości od ok. 500 zł do ok. 5.000 zł. W trzecim kwartale 2012 r., tj. miesiącu lipcu, sierpniu i wrześniu Spółka udzieliła i wypłaciła 253 kredyty konsumenckie. Udzielone w ten sposób kredyty stanowią liczbę około 1/3 złożonych Spółce przez konsumentów wniosków -dokładna liczba wniosków nie jest możliwa do wskazania, gdyż Spółka nie rejestruje wniosków, które wpływają od konsumentów (dowód: karta Nr 7).

Spółka przedkładała konsumentom przed zawarciem umowy formularz informacyjny w formie pisemnej dotyczący kredytu konsumenckiego. Następnie powtórnie załączała go do umowy (dowód: karta Nr 119 – verte akt adm.).

Przy zawieraniu umów pożyczek z konsumentami Spółka stosowała następujące wzorce umów:

- WZORZEC Regulaminu świadczenia usług przez (...) sp. z o.o. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych - stosowany od 10 października 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. (dowód: karty Nr 113 – 117 akt adm.),
- WZORZEC UMOWY POŻYCZKI - opcja gotówkowa wraz z załącznikami (Załącznik nr 1 - Tabela opłat dodatkowych z tytułu monitów, Załącznik nr 2 - Harmonogram Spłat, Załącznik nr 3 - Zgoda na przetwarzanie danych osobowych, Załącznik nr 4 - Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, Załącznik nr 5 - Oświadczenie) -stosowany od 10 października 2012 r. do 7 lipca 2013 r. (dowód: karty Nr 99 – 105 akt adm.),
- WZORZEC UMOWY POŻYCZKI - opcja przelew wraz z załącznikami (Załącznik nr 1 -Tabela opłat dodatkowych z tytułu monitów, Załącznik nr 2 - Harmonogram Spłat, Załącznik nr 3 - Zgoda na przetwarzanie danych osobowych, Załącznik nr 4 - Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego) - stosowany od 10 października 2012 r. do 7 lipca 2013 r. (dowód: karty Nr 106 – 112 akt adm.).

W oparciu o ww. wzorce Spółka zawarła umowy z indywidualnymi konsumentami (Umowa nr (...) z dnia 18 stycznia 2013 r. - dowód: karty Nr 9 – 17 akt adm.; Umowa nr (...)z dnia 21 stycznia 2013r. - dowód: karty Nr 18 – 21 akt adm.; Umowa nr (...) z dnia 18 stycznia 2013r. - dowód: karty Nr 22 – 30 akt adm.; Umowa nr (...) z dnia 16 stycznia 2013 r. - dowód: karty Nr 31 – 40 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 17 stycznia 2013 r. - dowód: karty Nr 41 – 50 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 16 stycznia 2013 r. - dowód: karty Nr 51 - 59, Umowa nr (...) z dnia 15 stycznia 2013r. - dowód: karty Nr 60- 69 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 16 stycznia 2013r. - dowód: karty Nr 70- 79 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 18 stycznia 2013 r.- dowód: karty Nr 80 – 89 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 18 stycznia 2013 r. - dowód: karty Nr 90 – 98 akt adm.).

Na formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego (stanowiących Załącznik nr 4 do umowy pożyczki) przekazywanych kredytobiorcom, w punkcie 3. Koszty kredytu w rubryce „Stopa oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany" Spółka wskazywała, że stopa oprocentowania kredytu jest stała (dowód: karty Nr 16, 21,

29, 38, 48, 59, 67, 78, 87, 97 akt adm.). Natomiast § 1 pkt 5 umowy pożyczki stanowił, że: „Pobierane przez PD odsetki, ustalone w pkt 2 (odsetki umowne) nie przekraczają czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne). W przypadku obniżenie wysokości odsetek maksymalnych w czasie trwania umowy, w taki sposób, iż zastrzeżone w umowie odsetki byłyby od nich wyższe, PD niezwłocznie dokona obniżenia odsetek umownych do wysokości odsetek maksymalnych. W przypadku wzrostu stopy kredytu lombardowego NBP, PD ma prawo zwiększyć oprocentowanie do nowych wartości stóp kredytu lombardowego NBP aktualnie obowiązujących.” (dowód: karty Nr 9, 18, 22, 31, 41, 51, 60, 70, 80, 90 akt adm.).

Na formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego (stanowiących Załącznik nr 4 do umowy pożyczki) przekazywanych kredytobiorcom, w punkcie 3. Koszty kredytu w rubrykach „Koszty, które zobowiązany/a będzie Pan/Pani ponieść w związku z umową o kredyt”, „Inne koszty, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową” Spółka nie wskazała, że pobierana jest prowizja od udzielonej pożyczki (dowód: karty Nr 16 - 17, 21, 30, 39, 49, 59, 67 - 68, 78, 88, 98 akt adm.). Natomiast Spółka pobierała prowizję za udzieloną pożyczkę, zgodnie z § 1 pkt 3 umowy pożyczki, który stanowił, że „Prowizja od udzielonej pożyczki wynosi [wartość prowizji w danej umowie] złotych i jest doliczana do kapitału pożyczki.” (dowód: karty Nr 9, 18, 22, 31, 41, 51, 60, 80, 90 akt adm.).

Na ww. formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego w punkcie 3. Koszty kredytu w rubryce „Stopa oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany” Spółka, podając stopę oprocentowania, nie wskazywała też, w jakim stosunku została ona wyliczona. Natomiast wskazana stopa oprocentowania kredytu podawana była w stosunku do całego okresu kredytowania (dowód: karty Nr 16, 21, 29, 38, 48, 59, 67, 78, 87, 97 akt adm.). W przekazanym w toku postępowania administracyjnego wzorcu Formularza informacyjnego stanowiącego Załącznik nr 4 do wzorca umowy pożyczki - opcja gotówkowa oraz do wzorca umowy pożyczki - opcja przelew w punkcie 3. Koszty kredytu w rubryce „Stopa oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany” Spółka wskazywała: „Stopa oprocentowania kredytu: [WARTOŚĆ OPROCENTOWANIA W OKRESIE KREDYTOWANIA (wartość nominalna oprocentowania dzielona przez 12 miesięcy pomnożona przez ilość miesięcy)]%” (dowód: karty Nr 103 - verte, 110 - verte akt adm.).

W Tabelach opłat dodatkowych z tytułu monitów (stanowiących Załącznik nr 1 do umowy pożyczki) przekazywanych kredytobiorcom, w punkcie Koszty opłat za czynności dodatkowe w rubryce „Opłata za windykację przez firmy zewnętrzne”, w ramach której następuje „Wizyta terenowa windykatora wynajętego z firmy zewnętrznej” Spółka określiła koszt, jako: „Opłaty za dochodzenie wymagalnych należności (...) przez zewnętrzną firmę windykacyjną w wysokości rzeczywistych nakładów poniesionych na ten cel przez (...)” (dowód: karty Nr 12, 19 - verte, 25, 34, 44, 54, 63, 73, 83, 93 akt adm.).

Ponadto w Tabelach opłat dodatkowych z tytułu monitów w tym samym punkcie Koszty opłat za czynności dodatkowe tyle że w rubryce „Opłata za zawarcie ugody na wniosek Pożyczkobiorcy”, w ramach której następuje „E-mail + SMS + telefon konsultanta + list polecony + wizyta terenowa” Spółka określiła koszt, jako: „Kwota została uwzględniona w monicie za dzień 22 opóźnienia w tabeli "koszty monitów"*” (dowód: karty Nr 12, 19 - verte, 25, 34, 44, 54, 63, 73, 83, 93 akt adm.).

Z kolei w przedmiotowych Tabelach w punkcie Koszt monitów w rubryce „Dzień 22 (dwadzieścia dwa dni po terminie płatności)”, w ramach której następuje „E-mail + SMS + telefon konsultanta + list polecony + wizyta terenowa pracownika (...)” Spółka określiła koszt, jako: „ 500,00 zł*” (dowód: karty Nr 12, 19 - verte, 25, 34, 44, 54, 63, 73, 83, 93 akt adm.).

Natomiast pod Tabelą opłat dodatkowych z tytułu monitów znajdują się następujące informacje:

„* kwota monitu zawiera koszty przygotowania dokumentacji ugodowej, dostarczenia osobistego dokumentów. Zawiera wszystkie koszty prób skontaktowania się z klientem w celu zawarcia ugody.

Istnieje również w uzasadnionych przypadkach możliwość umorzenia części kosztów, w tym celu należy skontaktować się z działem windykacji (...) pod adresem _ (...) lub pod nr (...).

(...) może prowadzić działania związane z monitoringiem telefonicznym (w postaci rozmów telefonicznych, SMS'ów) wysyłaniem pism (w postaci monitów listownych i wezwań do zapłaty) i wizytami terenowymi. Częstotliwość tych działań uzależniona jest od postawy i chęci współdziałania Pożyczkobiorcy. Każde kolejne działanie jest podejmowane przez (...) zgodnie z tabelą za wyjątkiem sytuacji gdy za dane działanie (...)nie pobiera opłaty lub kontakt był bezskuteczny.

(...) stosuje czynności monitorujące w opisanej wyżej kolejności, a jeżeli ich zastosowanie nie jest możliwe lub pozostaje bezskuteczne kieruje sprawę na drogę postępowania sądowego." (dowód: karty Nr 13, 26, 35, 45, 55, 64, 74, 84, 94 akt adm.).

W zawartych umowach pożyczki w § 4 pkt 5 Spółka wskazywała: „PB oświadcza, że otrzymał wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz oświadcza, że został poinformowany o treści art. 53 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r., nr 165, poz. 984) i przysługujących mu w związku z tym przepisem uprawnieniach, w tym uprawnieniu do odstąpienia od umowy w terminie do 14 dni włącznie od Jej zawarcia. Konsument wówczas ponosi koszty związane z odstąpieniem od umowy o kredyt konsumencki wyłącznie w wysokości odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu. Oświadczenie będzie skuteczne jeżeli PB złoży oświadczenie pod adresem wskazanym we wzorze oświadczenia, we wspomnianym powyżej terminie. Złożenie oświadczenia będzie także skuteczne, jeżeli pożyczkobiorca wyśle je przed upływem wskazanego powyżej terminu." (dowód: karty Nr: 11, 19, 24, 33, 43, 53, 62, 72, 82, 92 akt adm.).

Jednocześnie, w zawartych umowach pożyczki Spółka nie zawarła informacji o kwocie odsetek od kredytu należnych w stosunku dziennym w wypadku odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki (dowód: karty Nr 9 – 98 akt adm.).

Spółka przy zawieraniu umów pożyczek z konsumentami stosuje obecnie inne, następujące wzorce umów:

- WZORZEC Regulaminu świadczenia usług przez (...) sp. z o.o. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych - stosowany od 1 lipca 2013 r. (dowód: karty Nr 167 -171, 188 akt adm.).

- WZORZEC UMOWY POŻYCZKI - opcja gotówkowa wraz z załącznikami (Załącznik nr 1- Tabela opłat dodatkowych z tytułu monitów, Załącznik nr 2 - Harmonogram Spłat, Załącznik nr 3 - Zgoda na przetwarzanie danych osobowych, Załącznik nr 4 - Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, Załącznik nr 5 - Oświadczenie) -stosowany od 8 lipca 2013 r. (dowód: karty Nr 180 – 187 akt adm.),
- WZORZEC UMOWY POŻYCZKI - opcja przelew wraz z załącznikami (Załącznik nr 1 -Tabela opłat dodatkowych z tytułu monitów, Załącznik nr 2 - Harmonogram Spłat, Załącznik nr 3 - Zgoda na przetwarzanie danych osobowych, Załącznik nr 4 - Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego) - stosowany od 8 lipca 2013 r. (dowód: karty Nr 172 – 179 akt adm.).

W oparciu o ww. wzorce Spółka zawarła umowy z indywidualnymi konsumentami (Umowa nr (...) z dnia 31 lipca 2013 r. - dowód: karty Nr 280 – 285 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 2 sierpnia 2013 r. - dowód: karty Nr 286 – 291 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 29 lipca 2013 r.- dowód: karty Nr 292 – 297 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 25 lipca 2013 r. - dowód: karty Nr 298 – 303 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 25 lipca 2013r.- dowód: karty Nr 304- 309 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 26 lipca 2013 r. - dowód: karty Nr 310 – 314 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 29 lipca 2013r. - dowód: karty Nr 315 – 319 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 25 lipca 2013 r. - dowód: karty Nr 320 – 324 akt adm., Umowa nr (...) z dnia 29 lipca 2013 r. - dowód: karty Nr 325 – 329 akt adm., Umowa nr (...)z dnia 25 lipca 2013 r. -dowód: karty Nr 330 – 333 akt adm.).

W nowych Formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego (stanowiących Załącznik nr 4 do umowy pożyczki) przekazywanych kredytobiorcom, w punkcie 3. Koszty kredytu w rubryce „Stopa oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany” Spółka przekazuje następujące informacje:

„- Stopa oprocentowania kredytu w okresie kredytowania: [WARTOŚĆ OPROCENTOWANIA w danej umowie] % (wartość nominalna oprocentowania w stosunku rocznym dzielona przez 12 miesięcy pomnożona przez ilość miesięcy pożyczki) stopa stała*

- Stopa oprocentowania kredytu w stosunku rocznym: [WARTOŚĆ OPROCENTOWANIA w danej umowie] % (wartość nominalna oprocentowania w stosunku rocznym bez znaczenia na ile miesięcy została udzielona pożyczka) stopa stała*

- Roczna rzeczywista stopa oprocentowania: [WARTOŚĆ OPROCENTOWANIA w danej umowie] % (wartość nominalna oprocentowania w stosunku rocznym bez znaczenia na ile miesięcy została udzielona pożyczka) stopa stała*

Ostateczna wysokość RRSO uzależniona jest od kwoty pożyczki, okresu trwania Umowy pożyczki, momentu uruchomienia pożyczki, terminu płatności rat pożyczki, wysokości Prowizji, faktycznej wysokości oprocentowania pożyczki w tym okresie. Podana rzeczywista roczna stopa oprocentowania stanowi całkowity koszt pożyczki ponoszony przez PB, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty pożyczki w stosunku rocznym.

*UWAGA: stopa stała z zastrzeżeniem, że w przypadku wzrostu stopy kredytu lombardowego NBP w trakcie obowiązywania umowy, PD ma prawo zwiększyć oprocentowanie kredytu odpowiednio do nowych wartości stóp kredytu lombardowego NBP obowiązujących po zmianie. W przypadku obniżenia stopy kredytu lombardowego NBP w trakcie obowiązywania umowy, PD ma obowiązek zmniejszyć umowne oprocentowanie kredytu odpowiednio do nowych wartości stóp kredytu lombardowego NBP obowiązujących po zmianie." (dowód: karty Nr 284, 289 - verte, 290, 295 - verte, 296, 301 - verte, 302, 307 - verte, 308, 314, 319, 323 - verte, 324, 328 - verte, 329, 334 akt adm.).

W aktualnych Formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego (stanowiących Załącznik nr 4 do umowy pożyczki) przekazywanych kredytobiorcom, w punkcie 3. Koszty kredytu w rubryce „Koszty, które zobowiązany/a będzie Pan/Pani ponieść w związku z umową o kredyt” Spółka wskazuje następujące informacje: „Prowizja w wysokości [WYSOKOŚĆ PROWIZJI w danej umowie] zł która jest kredytowana i doliczana do kapitału pożyczki. " (dowód: karty Nr 284, 290, 296, 302,308, 314, 319, 324, 329, 334 akt adm.).

W nowych Tabelach opłat dodatkowych z tytułu monitów (stanowiących Załącznik nr 1 do umowy pożyczki) przekazywanych kredytobiorcom, w punkcie Opłaty za czynności dodatkowe w rubryce „Opłata za windykację przez firmy zewnętrzne”, w ramach której następuje „Wizyta terenowa windykatora wynajętego z firmy zewnętrznej” Spółka określa koszt jako: „Opłaty za dochodzenie wymagalnych należności PD przez zewnętrzną firmę windykacyjną w wysokości rzeczywistych nakładów poniesionych na ten cel przez PD. Z zastrzeżeniem, że w sumie nie więcej niż 500 zł z tytułu wszystkich czynności wykonanych przy windykacji terenowej. " (dowód: karty Nr 281 - verte, 287 - verte, 293 - verte, 299 - verte, 305 -verte, 311 -verte, 316-verte, 321 - verte, 326-verte, 331 -verte akt adm.).

W ww. Tabelach opłat dodatkowych z tytułu monitów w punkcie Opłaty za czynności dodatkowe w rubryce „ Opłata za zawarcie ugody na wniosek Pożyczkobiorcy", w ramach której następuje „E-mail + SMS + telefon konsultanta + list polecony + wizyta terenowa" Spółka określa koszt jako: „Kwota została uwzględniona w monicie za dzień 22 opóźnienia w tabeli "koszty monitów"*" (dowód: karty Nr 281 - verte, 287 - verte, 293 - verte, 299 -verte, 305 - verte, 311 - verte, 316 - verte, 321 - verte, 326 - verte, 331 - verte akt adm.).

W rzeczonych Tabelach w punkcie Koszt monitów w rubryce „Dzień 22 (dwadzieścia dwa dni po terminie płatności)", w ramach której następuje „E-mail + SMS + telefon konsultanta + list polecony + wizyta terenowa pracownika (...)"

Spółka określa koszt jako: „500,00 zł*” (dowód: karty Nr 281 - verte, 287 - verte, 293 -verte, 299 - verte, 305 - verte, 311 - verte, 316 - verte, 321 - verte, 326 - verte, 331 – verte akt adm.).

Z kolei pod Tabelą opłat dodatkowych z tytułu monitów znajdują się następujące informacje:

„ * kwota monitu zawiera koszty przygotowania dokumentacji ugodowej, dostarczenia osobistego dokumentów. Zawiera wszystkie koszty prób skontaktowania się z klientem w celu zawarcia ugody.

Istnieje również w uzasadnionych przypadkach możliwość umorzenia części kosztów, w tym celu należy skontaktować się z działem windykacji (...) pod adresem w (...) lub pod nr (...).

(...) może prowadzić działania związane z monitoringiem telefonicznym (w postaci rozmów telefonicznych, SMS'ów) wysyłaniem pism (w postaci monitów listownych i wezwań do zapłaty) i wizytami terenowymi. Częstotliwość tych działań uzależniona jest od postawy i chęci współdziałania Pożyczkobiorcy. Każde kolejne działanie jest podejmowane przez (...) zgodnie z tabelą za wyjątkiem sytuacji gdy za dane działanie (...)nie pobiera opłaty lub kontakt był bezskuteczny.

(...) stosuje czynności monitorujące w opisanej wyżej kolejności, a jeżeli ich zastosowanie nie jest możliwe lub pozostaje bezskuteczne kieruje sprawę na drogę postępowania sądowego." (dowód: karty Nr 282, 288, 294, 300, 306, 312, 317, 322, 327, 332 akt adm.).

W nowo zawartych umowach pożyczki w § 4 pkt 5 Spółka wskazuje: „PB oświadcza, że otrzymał wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz oświadcza, że został poinformowany o treści art. 53 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r., nr 165, poz. 984) i przysługujących mu w związku z tym przepisem uprawnieniach, w tym uprawnieniu do odstąpienia od umowy w terminie do 14 dni włącznie od daty jej zawarcia. Konsument wówczas ponosi koszty związane z odstąpieniem od umowy o kredyt konsumencki wyłącznie w wysokości odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu. Oświadczenie będzie skuteczne jeżeli PB złoży oświadczenie pod adresem wskazanym we wzorze oświadczenia, we wspomnianym powyżej terminie. Złożenie oświadczenia będzie także skuteczne, jeżeli pożyczkobiorca wyśle je przed upływem wskazanego powyżej terminu." (dowód: karty Nr 281, 287,293, 299, 305, 311, 316, 321, 326, 331 akt adm.).

W zawartych umowach pożyczki w § 4 pkt 6 Spółka wskazuje też, iż: „ W przypadku odstąpienia od umowy w terminie opisanym w punkcie 5 - odsetki, które PB będzie zobowiązany zapłacić wynoszą [kwota odsetek w danej umowie] zł w stosunku dziennym do dnia zwrotu Pożyczki. Nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Dniem spłaty pożyczki jest dzień przekazania środków pieniężnych PD przez PB. " (dowód: karty Nr 281,287, 293, 299, 305, 311, 316, 321, 326, 331 akt adm.).

Przychód Spółki za rok podatkowy 2012 wyniósł (...)zł. (dowód: karty Nr 191-192).

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, nie kwestionowane przez strony.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa.

Zaskarżona Decyzja dotyczy niedozwolonych praktyk stosowanych przez (...) sp. z o.o. we W.. Wszystkie te praktyki, zdaniem Prezesa UOKiK, naruszały zbiorowe interesy konsumentów w myśl art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), ale zostały zaniechane przez powoda.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 i 2 powołanej ustawy zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne

działania przedsiębiorcy, w tym między innymi nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji. Oceny, czy w danym przypadku mamy do czynienia z praktyką określoną w art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów możemy zatem dokonać na podstawie ustalenia łącznego spełnienia następujących przesłanek:

- 1) bezprawności działania przedsiębiorcy,
- 2) godzenia tymi działaniami w zbiorowy interes konsumentów.

Nie budzi wątpliwości w niniejszej sprawie, że powód jest przedsiębiorcą i że podejmuje działania w obrocie z konsumentami. Rozstrzygnięcia wymaga więc kwestia, czy zaniechania opisane w stanie faktycznym sprawy są bezprawne i czy naruszają zbiorowe interesy konsumentów.

O bezprawności w rozumieniu powołanego przepisu możemy mówić, gdy zachowanie przedsiębiorcy - czyli jego działanie, jak również zaniechanie - jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym, a więc zarówno z normami prawnymi, jak również z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. Bezprawność jest przy tym obiektywnym czynnikiem, a więc jest niezależna od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość istnienia naruszeń. Bezprawność jest także niezależna od wystąpienia szkody.

W odniesieniu do zaniechań Przedsiębiorcy, polegających na niepodawaniu na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego zarówno informacji o warunkach zmiany stopy oprocentowania kredytu (pkt I.1 Decyzji), jak i informacji o prowizji za udzielenie kredytu (pkt I.2 Decyzji), bezprawność działań należy wywieść w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.). W art. 13 ust. 1 powołanej ustawy wskazano, jakie dane kredytodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku. I tak w art. 13 ust. 1 pkt 4 podano, że podmioty te obarczone są wskazaniem stopy oprocentowania kredytu oraz warunków jej zmiany z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy. Przy czym w myśl art. 14 tej ustawy kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi dane, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2, na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy. Wprowadził Przedsiębiorca w formularzach informacyjnych przekazywanych konsumentom, a konkretnie w ich pkt 3 „Koszty kredytu” w rubryce „Stopa oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany” uwzględnił, że stopa oprocentowania kredytu jest stała, jednakże w § 1 pkt 5 umowy pożyczki uregulował, że w pożyczkodawca ma prawo zwiększyć oprocentowanie do nowych wartości stóp kredytu lombardowego NBP aktualnie obowiązujących. Oznaczone postanowienie umowne stanowi bowiem, iż „Pobierane przez PD odsetki, ustalone w pkt 2 (odsetki umowne) nie przekraczają czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne). W przypadku obniżenia wysokości odsetek maksymalnych w czasie trwania umowy, w taki sposób, iż zastrzeżone w umowie odsetki byłyby od nich wyższe, PD niezwłocznie dokona obniżenia odsetek umownych do wysokości odsetek maksymalnych. W przypadku wzrostu stopy kredytu lombardowego NBP, PD ma prawo zwiększyć oprocentowanie do nowych wartości stóp kredytu lombardowego NBP aktualnie obowiązujących.” Tym samym stopa oprocentowania kredytu może ulec obniżeniu, jeżeli jest wyższa od odsetek maksymalnych. Jeśli natomiast stopy kredytu lombardowego wzrosną, Spółka może podwyższyć oprocentowanie do nowych wartości stóp kredytu lombardowego NBP aktualnie obowiązujących, które mogą być wyższe niż pierwotna stopa oprocentowania kredytu. Dlatego nie dość, że stopa rzeczywiście jest zmienna, bo Spółka przyznała sobie prawo do jej zmiany za pomocą ww. § 1 pkt 5 umowy pożyczki, to jeszcze może ulec modyfikacji na niekorzyść konsumenta, zwiększając wysokość odsetek umownych pozostałych do spłaty konsumentowi. Nie ma zatem racji powód, że stałe uzależnienie wysokości stopy odsetek od wysokości stopy kredytu lombardowego NBP powoduje, że wysokość stopy odsetek powinna być traktowana jako stała i niezmienna. Niezgodne jest to zatem z treścią art. 13 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim, w świetle którego formularz informacyjny powinien zawierać m.in. informacje o warunkach zmiany stopy oprocentowania kredytu.

Przedsiębiorca naruszył także art. 13 ust. 1 pkt 10 w zw. z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim, nie podając na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego informacji o prowizji za udzielenie kredytu, podczas gdy powołany przepis nakłada na kredytodawcę lub pośrednika kredytowego taki obowiązek wprost tj. obowiązek podania przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki w szczególności informacji o prowizji oraz warunkach jej zmiany na trwałym nośniku. Na dezinformację w powyższym zakresie wskazuje brak informacji o prowizji w pkt 3 formularza informacyjnego o nazwie „Koszty kredytu” w rubryce „Koszty, które zobowiązany/a będzie Pan/Pani ponieść w związku z umową o kredyt”, jak też rubryce „Inne koszty, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową”. Przy czym podkreślenia wymaga, że Spółka pobierała rzeczoną prowizję na podstawie § 1 pkt 3 umowy pożyczki, który stanowił, że „Prowizja od udzielonej pożyczki wynosi [wartość prowizji w danej umowie] złotych i jest doliczana do kapitału pożyczki.” Nie można za to zgodzić się z powodem, iż wliczenie wysokości prowizji do całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta, która to kwota oznaczana była w formularzu informacyjnym, wypełnia obowiązek wynikający z art. 13 ust. 1 pkt 10 w zw. z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim. Konsument powinien bowiem otrzymać konkretną informację o prowizji, po to aby mógł ją porównać z prowizjami pobieranymi przez inne podmioty zajmujące się udzielaniem pożyczek i na tej podstawie dokonać świadomego wyboru oferty. Ustawodawca nakazał zatem w ww. przepisie wskazanie konsumentowi wyodrębnionej prowizji za udzielenie pożyczki, czego Spółka nie wypełniła.

Przedsiębiorca dopuszczał się także niepodawania w umowach pożyczki, stanowiącej w myśl art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim rodzaj kredytu konsumenckiego, informacji o wysokości „opłaty za windykację przez firmy zewnętrzne”, która to opłata mogła być naliczona z tytułu zaległości w spłacie kredytu (pkt III.1 Decyzji). W Tabelach opłat dodatkowych z tytułu monitów, stanowiących Załącznik nr 1 do umowy pożyczki, przekazywanych kredytobiorcom, w punkcie „Koszty opłat za czynności dodatkowe” w rubryce „Opłata za windykację przez firmy zewnętrzne”, w ramach której następuje „Wizyta terenowa windykatora wynajętego z firmy zewnętrznej” Przedsiębiorca określił wyłącznie, że: „Opłaty za dochodzenie wymagalnych należności (...) przez zewnętrzną firmę windykacyjną w wysokości rzeczywistych nakładów poniesionych na ten cel przez (...)”. W ocenie Sądu zapis taki potwierdza jedynie, że opłaty pobierane są za dokonane czynności windykacyjne, tymczasem art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, że umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu, czyli takie jak pobierane przez (...) opłaty za windykację. Oznacza to, że Przedsiębiorca powinien poinformować konsumenta o opłatach za dochodzenie wymagalnych należności w taki sposób, aby konsument rzeczywiście otrzymał wiadomość o wysokości opłat z tego tytułu. Samo zawarcie w tabeli opłat stwierdzenia, że opłaty za dochodzenie wymagalnych należności (...) przez zewnętrzną firmę windykacyjną ustalone są w wysokości rzeczywistych nakładów poniesionych na ten cel przez (...), jest niezgodne z art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim, ponieważ Przedsiębiorca nie spełnia określonego w tym przepisie, nałożonego na niego obowiązku informacyjnego. Po zapoznaniu się przez konsumenta z ww. określeniem opłaty w dalszym ciągu nie wie on jakie koszty ewentualnie będzie musiał ponieść w razie powstania zaległości w spłacie pożyczki, gdyż nie otrzymuje precyzyjnej wiadomości co do wysokości opłaty za czynności windykacyjne, co stwarza możliwość uzyskania dla Spółki nieuzasadnionych korzyści finansowych kosztem konsumenta poprzez pobieranie bezzasadnych nieograniczonych opłat. Jednocześnie zwrócenia uwagi wymaga, iż w Tabelach opłat dodatkowych z tytułu monitów (stanowiących Załącznik nr 1 do umowy pożyczki) w części „Koszty opłat za czynności dodatkowe” inaczej niż w przypadku „Opłaty za windykację przez firmy zewnętrzne” w odniesieniu do „Opłaty za zawarcie ugody na wniosek Pożyczkobiorcy”, w ramach której następuje E-mail + SMS + telefon konsultanta + list polecony + wizyta terenowa, Spółka określiła koszt w następujący sposób: „Kwota została uwzględniona w monicie za dzień 22 opóźnienia w tabeli "koszty monitów"”. W części „Koszt monitów” w rubryce „Dzień 22 (dwadzieścia dwa dni po terminie płatności)”, w ramach której następuje E-mail + SMS + telefon konsultanta + list polecony + wizyta terenowa pracownika (...), Spółka bezpośrednio określiła koszt jako: „500,00 zł”. Tym samym należy stwierdzić, że skoro podobne odesłanie, które prowadziłyby do ustalenia kosztów czynności za dochodzenie wymagalnych należności nie zostało uczynione, brak jest jasnej wiadomości na temat opłaty za windykację zewnętrzną.

Jeśli chodzi natomiast o zachowanie Przedsiębiorcy polegające na niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego kwoty odsetek w stosunku dziennym należnych (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy faktycznie stanowi ono naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy o kredycie konsumenckim (pkt III.2 Decyzji). W myśl tego przepisu umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym. W razie bowiem realizacji przez konsumenta przyznanego mu w art. 53 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim uprawnienia do odstąpienia od umowy, konsument na podstawie art. 54 ust. 1 tej ustawy nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy o kredyt konsumencki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu. Przy czym z wyżej przytoczonego art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy wynika, że odsetki należne Przedsiębiorcy w stosunku dziennym powinny być określone kwotowo. Taki zabieg zastosował ustawodawca celem ułatwienia konsumentowi rozrachunku, ale równocześnie informacja taka zawarta w umowie uświadomi konsumenta, jakie realne koszty będzie musiał ponieść na rzecz pożyczkodawcy w sytuacji odstąpienia od umowy. Wbrew jednak powyższej regulacji, w podpisanych umowach pożyczek, Spółka nie zawarła informacji o kwocie odsetek od kredytu należnych Spółce w stosunku dziennym w wypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy o kredyt konsumencki, pomimo, że do poniesienia takich kosztów konsument był zobowiązany w świetle zawartej ze Spółką umowy pożyczki. Zgodnie bowiem z § 4 pkt 5 umowy pożyczki: „PB oświadcza, że otrzymał wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz oświadcza, że został poinformowany o treści art. 53 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r., nr 165, poz. 984) i przysługujących mu w związku z tym przepisem uprawnieniach, w tym uprawnieniu do odstąpienia od umowy w terminie do 14 dni włącznie od Jej zawarcia. Konsument wówczas ponosi koszty związane z odstąpieniem od umowy o kredyt konsumencki wyłącznie w wysokości odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu. Oświadczenie będzie skuteczne jeżeli PB złoży oświadczenie pod adresem wskazanym we wzorze oświadczenia, we wspomnianym powyżej terminie. Złożenie oświadczenia będzie także skuteczne, jeżeli pożyczkobiorca wyśle je przed upływem wskazanego powyżej terminu.”.

Brak zatem wszystkich wymienionych wyżej informacji świadczy o sprzeczności zachowania Spółki z powołanymi przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, a zatem o bezprawności zachowania.

Natomiast nieinformowanie konsumentów przez Przedsiębiorcę o tym, że wskazana na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego stopa oprocentowania kredytu podana jest w stosunku do całego okresu kredytowania, należy uznać za nieuczciwą praktykę rynkową wprowadzającą w błąd (pkt II Decyzji), co wprost zostało wskazane w art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy oikik za bezprawną praktykę naruszającą zbiorowy interes konsumentów.

W przypadku opisanej praktyki jej bezprawność wynika z naruszenia powszechnie obowiązującej normy prawnej wyrażonej w art. 3 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206) - zakazu stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych, które to praktyki zostały wymienione wprost w art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy oikik jako bezprawne praktyki.

W tym miejscu należy nadmienić, iż pojęcie praktyki rynkowej zostało zdefiniowane w art. 2 pkt 4 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, gdzie podano, że przez praktyki rynkowe rozumie się działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta. Niewątpliwie odpowiednio sformułowane treści zawarte w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego oddziaływały na decyzje konsumentów co do zawarcia umowy z Przedsiębiorcą.

W kwestii nieuczciwości praktyk rynkowych trzeba za to odwołać się do art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, zgodnie z którym praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. W myśl natomiast art. 4 ust. 2 tej ustawy za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje

się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową, a także stosowanie sprzecznego z prawem kodeksu dobrych praktyk, jeżeli działania te spełniają przesłanki określone w ust. 1.

Jedną z nieuczciwych praktyk rynkowych jest zatem praktyka rynkowa wprowadzająca w błąd, a tą właśnie przypisano powodowi w Decyzji. Stosownie do treści art. 5 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Przy czym, w świetle art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy wprowadzającym w błąd zachowaniem może być zwłaszcza rozpowszechnianie prawdziwych informacji w sposób mogący wprowadzać w błąd.

Ocena każdej praktyki stosowanej przez przedsiębiorcę, w tym praktyki polegającej na wprowadzaniu w błąd musi się odnosić do przeciętnego konsumenta, którego ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w art. 2 pkt 8 definiuje jako tego, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa.

W tym kontekście należało zatem wziąć pod uwagę, że modelu przeciętnego konsumenta ustalonego na potrzeby niniejszej sprawy nie będą wyróżniać żadne charakterystyczne cechy, czy przynależność do jakiejś szczególnej grupy konsumentów. Wspomnieć jedynie można, że wobec zakreślonego przedmiotu działalności Przedsiębiorcy zainteresowanymi jego produktami byli rozważni, przeciętnie zorientowani konsumenci szukający na rynku środków finansowania.

Dokonując subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod normy powyżej przywołanych przepisów Sąd stwierdził, że uzasadnione jest uznanie postępowania Przedsiębiorcy polegającego na : nieinformowaniu konsumentów o tym, że wskazana na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego stopa oprocentowania kredytu podana jest w stosunku do całego okresu kredytowania za praktykę wprowadzającą w błąd i jednocześnie nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

Spółka w formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego (stanowiących Załącznik nr 4 do umowy pożyczki) przekazywanych kredytobiorcom, w punkcie 3 „Koszty kredytu” w rubryce „Stopa oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany”, podając stopę oprocentowania, nie wskazywała, w jakim stosunku została ona wyliczona. Natomiast wskazana stopa oprocentowania kredytu podawana była w stosunku do całego okresu kredytowania, podczas gdy powszechną praktyką rynkową jest podawanie stopy oprocentowania w stosunku rocznym. Taki sposób przedstawienia wysokości oprocentowania kredytu przez Przedsiębiorcę mógł zatem wprowadzić konsumenta w błąd, gdyż nie wiedział on, że Spółka podaje stopę oprocentowania w stosunku do całego okresu kredytowania, a mógł domniemywać, że podawane jest oprocentowanie w stosunku rocznym, skoro taki sposób podawania oprocentowania jest powszechny na rynku. Następnie, przekonany, że pożyczka posiada atrakcyjne oprocentowanie, konsument mógł podjąć decyzję o zawarciu umowy pożyczki. Tym samym proces decyzyjny konsumenta ulegał wypaczeniu, zniekształceniu w wyniku otrzymania nierzetelnego, wprowadzającego w błąd komunikatu od Przedsiębiorcy, pod wpływem którego mógł on dojść do niewłaściwych wniosków co do atrakcyjnego oprocentowania zaciąganej pożyczki, podczas gdy wpływ nieuczciwej praktyki rynkowej musi mieć przełożenie na co najmniej potencjalne zniekształcenie zachowania rynkowego konsumenta. Poza tym, zachowanie Spółki pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami rozumianymi jako udzielanie przez Przedsiębiorcę pełnej, jasnej, prawdziwej, rzetelnej informacji. Konsekwencją działań Spółki polegających na podawaniu stopy oprocentowania w stosunku do całego okresu kredytowania była bowiem dezinformacja konsumentów co do rzeczywistych kosztów kredytu. Jednocześnie nie można się zgodzić z powodem, że fakt podania w innej rubryce rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania niweluje mylące oznaczenie stopy oprocentowania kredytu stosowane przez Przedsiębiorcę.

Zdecydowanie więc dochodzi przez to do naruszenia zakazu wprowadzającej w błąd nieuczciwej praktyki rynkowej traktowanej przez prawodawcę jako działanie bezprawne.

Bezprawne praktyki muszą być wymierzone w zbiorowe interesy konsumentów, czyli odnosić się do obecnych, przyszłych i potencjalnych konsumentów, a więc naruszać prawa nieograniczonej bliżej nieokreślonej liczby konsumentów. Interes, który jest chroniony owym przepisem, to interes prawny rozumiany jako określone potrzeby konsumenta, które zostały uznane przez ustawodawcę za godne ochrony (tak SN w uzasadnieniu uchwały z 13 lipca 2006r III SZP 3/06 opublik. OSNP 2007/1-2/35).

Niewątpliwie opisane praktyki naruszały zbiorowe interesy konsumentów, albowiem nakierowane były na nieograniczony krąg konsumentów będących potencjalnymi klientami Przedsiębiorcy. Praktyki były zatem wymierzone we wszystkich konsumentów, którzy mogli zapoznać się z ofertą prezentowaną przez Przedsiębiorcę, przez co przynajmniej potencjalnie mogły zagrozić interesom szerokiego kręgu nieprofesjonalnych uczestników rynku.

W tym stanie rzeczy wszystkie omawiane praktyki naruszające ustawę o kredycie konsumenckim stanowią niedozwolone praktyki z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Natomiast ostatnia omawiana praktyka stanowi zakazaną praktykę w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 tej ustawy.

Powód zarzucił Prezesowi UOKiK naruszenie ww. przepisów prawa, stawiając nietrafne zarzuty w odniesieniu do pkt I, II i III Decyzji, które nie mogły okazać się skuteczne choćby z tego powodu, że nie zostały skorelowane z odpowiednimi wnioskami powoda o uchylenie, czy zmianę Decyzji w tym zakresie.

Przedmiotowe praktyki zostały zaniechane przez Przedsiębiorcę 08 lipca 2013r., ponieważ od tego czasu Spółka zawiera z konsumentami umowy w oparciu o zmienione wzorce umów pożyczki, do których załączono nowe załączniki m.in. w postaci formularza informacyjnego oraz Tabeli opłat dodatkowych z tytułu monitów. W aktualnych wzorcach wyeliminowano zakwestionowane braki informacyjne. Dlatego Prezes UOKiK wydał w oparciu o art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Decyzję o uznaniu praktyk za naruszające zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie ich stosowania. Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy nie wydaje się bowiem decyzji, o której mowa w art. 26, czyli decyzji uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. Natomiast w takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania (art. 27 ust. 2 ustawy). Ponadto wówczas na mocy art. 27 ust. 4 ustawy, przepis art. 26 ust. 2 stosuje się odpowiednio, czyli w decyzji Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji. Może również nakazać publikację decyzji w całości lub w części na koszt przedsiębiorcy (art. 26 ust. 2 ustawy). Prezes Urzędu skorzystał z przyznanego mu uprawnienia i nałożył na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością środek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w postaci obowiązku przedstawienia konsumentom w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się Decyzji propozycji aneksów mających doprowadzić do zgodności z prawem treść umów zawartych z nimi w oparciu o kwestionowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wzorce w zakresie naruszeń określonych w punkcie III sentencji Decyzji. Sąd uznał takie rozstrzygnięcie za słuszne zwłaszcza celem polepszenia sytuacji konsumentów, którzy zawarli umowy ze Spółką na starych zasadach i wobec potrzeby zrównania ich warunków z warunkami obowiązującymi obecnych klientów Przedsiębiorcy. Wobec tego wnioski powoda o uchylenie tego rozstrzygnięcia zawartego w pkt IV Decyzji jest bezzasadny.

Powyższe ustalenia wskazywały na możliwość nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej za zachowania opisane w pkt I, II i III Decyzji. W myśl bowiem art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby

nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24. Prezes UOKiK nałożył jednak karę pieniężną za zachowania opisane w Decyzji.

Mimo, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny, zdaniem Sądu Prezes UOKiK podjął trafną decyzję o wymierzeniu kary Przedsiębiorcy. Nie ma przy tym znaczenia, czy Przedsiębiorca dopuścił się naruszenia umyślnie czy nieumyślnie, na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa bowiem obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa.

Sąd zważył, iż jak wynika z treści art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o której mowa w art. 106, powinien uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Kara nie może jednak przekroczyć 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, czyli w roku 2012. W ocenie Sądu, wymiar kar ustalony przez Prezesa UOKiK uwzględnia dyrektywy wymiaru kary określone w powołanym przepisie.

Oceniając działanie powoda należało mieć na uwadze, że Przedsiębiorca jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego nie powinien dezinformować konsumentów i wprowadzać ich w błąd, gdyż stanowi to poważne zagrożenie dla konsumentów. W przypadku praktyki opisanej w pkt I.1 Decyzji naganne niepodawanie na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumentowi informacji o warunkach zmiany stopy oprocentowania kredytu związane było z niezasadnym twierdzeniem Przedsiębiorcy, że stopa oprocentowania kredytu jest stała, z kolei mimo niepodawania na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumentowi informacji o prowizji za udzielenie kredytu (praktyka z pkt I.2 Decyzji), prowizja była wliczana konsumentowi do całkowitej kwoty do zapłaty dla konsumenta. Tego typu praktyki stosowane przez Przedsiębiorcę były niekorzystne dla konsumenta, gdyż nie był on powiadamiany o istotnych warunkach proponowanej pożyczki, której uzyskanie miało znaczące dla niego skutki finansowe. Przedmiotowe braki zawierał formularz informacyjny, mający wpływ na ubieganie się przez konsumenta o udzielenie pożyczki, tak więc praktyka ta rozpoczynała się na etapie przedkontraktowym. Na etapie zawierania kontraktu Przedsiębiorca nie zamieszczał w umowach kredytu konsumentowi informacji o wysokości opłaty za windykację przez firmy zewnętrzne (praktyka z pkt III.1 Decyzji), co mogło powodować nadmierne obciążanie konsumenta kosztami, których ten nie miał możliwości kontrolować, ale Przedsiębiorca nie podawał także kwoty odsetek w stosunku dziennym należnych (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy (praktyka z pkt III.2), co oprócz nagannej dezinformacji mogło mieć wpływ na niewywiązanie się przez konsumenta z obowiązku uiszczenia Przedsiębiorcy rzeczonych odsetek w stosownej wysokości. W przypadku natomiast praktyki opisanej w pkt II Decyzji, stosowanej na etapie przedkontraktowym, zasługujące na krytykę nieinformowanie konsumentów o tym, że wskazana na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumentowi stopa oprocentowania kredytu podana jest w stosunku do całego okresu kredytowania, mogło skutkować mylną oceną konsumenta w zakresie możliwości spłaty zaciągniętej pożyczki, a przez to dalece negatywne dla niego konsekwencje finansowe.

Wadliwe opracowanie wzorca umowy przez Przedsiębiorcę powodowało więc, iż konsument nie otrzymywał istotnych wiadomości stanowiących minimum wymaganej wiedzy służącej ocenie ryzyka związanego z zadłużeniem u Przedsiębiorcy. Przy czym ww. braki informacyjne były wynikiem co najmniej nieumyślnego postępowania Przedsiębiorcy. Należy podkreślić, że niedozwolone praktyki dotyczą rynku usług finansowych, a od przedsiębiorców działających na takim rynku wymaga się szczególnej solidności, uczciwości i prawości, stąd wszelkie odstępstwa i naruszenia słuszych interesów konsumentów zasługują na surowe sankcje, zwłaszcza, że działania Przedsiębiorcy ukierunkowane były na skłonienie konsumentów do zawarcia kontraktu.

Wymierzając kary Prezes UOKiK prawidłowo uwzględnił stosunkowo niedługi okres naruszeń trwający od 10 października 2012r. do 07 lipca 2013r., tj. około 9 miesięcy.

Okolicznością łagodzącą jest zaniechanie stosowania zakazanych praktyk przez Przedsiębiorcę, co Prezes UOKiK wziął pod uwagę w zaskarżonej Decyzji. Spółka zaniechała stosowania opisanych praktyk naruszających zbiorowe interesy

konsumentów z dniem 08 lipca 2013r., a zatem niezwłocznie po wszczęciu przeciwko Spółce postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w dniu 19 czerwca 2013 r.

Okolicznością obciążającą jest natomiast ponadlokalny charakter działalności powodowej Spółki. Spółka prowadzi bowiem działalność na obszarze czterech województw, tj. (...), (...), (...) i (...). Należy zgodzić się też z pozwanym, iż fakt, że Spółka udzielała dużej ilości kredytów, stanowiących tylko część złożonych przez konsumentów wniosków o udzielenie kredytu świadczy o tym, że dana praktyka oddziaływała na znaczną liczbę konsumentów.

Odnosząc się do zarzutu nieuwzględnienia przez Prezesa UOKiK faktu uprzedniej niekaralności Przedsiębiorcy Sąd stwierdził, że okoliczność ta nie determinuje obniżenia kar, gdyż przestrzeganie prawa nie jest okolicznością łagodzącą, a zatem Prezes Urzędu nie obniżył kar z powodu pierwszego naruszenia przez Spółkę ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Na marginesie tylko dodania wymaga, że powód został ukarany wcześniej Decyzją Nr (...) z dnia 14 listopada 2011r. za stosowanie niedozwolonej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, od której to Decyzji Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione odwołanie w części wyrokiem z dnia 20 maja 2014r. o sygn. XVII AmA 21/13, aczkolwiek orzeczenie Sądu nie jest jeszcze prawomocne.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, że orzeczona w pkt V.1 Decyzji kara w wysokości 2.631 zł za stosowanie praktyk wymienionych w pkt I Decyzji, kara z pkt V.2 Decyzji w wysokości 1.754 zł za stosowanie praktyki wymienionej w pkt II Decyzji i kara z pkt V.3 Decyzji w wysokości 3.508 zł za praktyki określone w pkt III Decyzji jest odpowiednia do stopnia oraz zakresu naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dokonanego przez powoda.

Podkreślenia wymaga, że w roku poprzedzającym wymierzenie kary przychód powoda ogółem wyniósł (...)zł. Tak więc niski wymiar przedmiotowych kar, a także osiągnane przez powoda przychody pozwalają na uiszczenie ich bez uszczerbku dla prowadzonej przez niego działalności.

Podkreślenia wymaga także, że kara pieniężna ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość. Natomiast nienależenie na Przedsiębiorcę kary bądź jej zmniejszenie, w ocenie Sądu, stałoby w sprzeczności z celami prewencyjnymi sankcji za niezastosowanie się powoda do obowiązujących wymagań prawa, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu okoliczności niniejszej sprawy w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kar pieniężnych za praktyki opisane w Decyzji w wysokościach ustalonych przez Prezesa UOKiK w zaskarżonej Decyzji, a zatem nie mógł zostać uwzględniony wniosek powoda o uchylenie lub zmianę Decyzji w tym zakresie.

Z przytoczonych motywów Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

SSO Maria Witkowska